

DE POSTRIJDER

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever
eigenaar van dit blad, groote Markt,
n° 51.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags,
's donderdags & zaterdags.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 29 OCTOBER.

De *Echo du Parlement* is gelukkig!

Het Pruisisch gouvernement heeft weder eenen maatregel genomen tegen de katholieken, die het grootmoedig hart van M. Hymans ineens tien jaren verjongt. Ziehier of het ook de moeite niet waard is:

Voortaan zal het aan de kloosterlingen in Pruisen verboden zijn, in de huizen van bijzondere aalmoezen voor de armen of de zieken te gaan inzamelen.

Dergelijke inzamelingen zullen voortaan beschouwd worden als overtredingen op de wet en als dusdanig gestraft.

Er is nog een ander man in België, wiens hart zal zwemmen in vreugde: het is de zeer « liberale » burgemeester van Blankenberge, die dezen zomer door zijne politie-agenten de Zusterkens der Armen deed vervolgen als kwaaddoenters.

De « liberalerij » wordt overal, met elken dag, beminnelijk!

Te Soignies, waar de « liberalerij » onlangs eene processie heeft uiteengejaagd, is over eenige dagen weder iets zeer « liberaal » gebeurd. Men heeft er de gebeurtenis van Sinkens nagebootst, in eenen fakkeltocht, met verscheidene honderden communarden in blauwe kiel en in frak, die de stad rondliepen al huilende en vloekende, op het air van de Litanie, en op dat van een gebed, hetwelk de katholieke bedevaartgangers allen kennen.

Zulke feiten vermelden is voldoende: er hoeft daar geen woorden bijgevoegd te worden: ze toonen de vrijzinnigheid en de verdraagzaamheid der « liberalen » genoeg aan!

Hof van assisen van Luik.

Het Hof van assisen van Luik heeft diusdag uitspraak gedaan in de zaak Jaumart. De betichte is veroordeeld tot tien jaren opsluiting, 1000 franken boete en de kosten.

Eene Zeeramp.

Verleden zaterdag is in de haven van Oostende, de belgische stoomer *Undine*, kapitein P. Sesée, met eene lading kreeften van Langoer, in Noorwegen, aangekomen.

In het verslag, dat de kapitein van dit vaarttuig aan de havenoverheid gedaan heeft, zegde hij, dat in den nacht van 21 tot 22 dezer maand, toen hij zich op de hoogte van 54° 10' noorderbreedte en 5° 32' westerlengte bevond, hij een schip ontmoette dat van zijne masten beroofd was en onopzettend noodseinen deed, bij middel eener lanterna.

De wind blies stormend uit het zuid-oosten en verhoef het water tot vervaarlijk hoogte, om het hem een woest gedruisch op het ongelukkig vaarttuig te laten neerstorten.

Het was pikdonker en in de verte hoorde men de wanhopige noodkreeten der bemanning die riep: « Wij zinken! Red ons!» Doch alles werkte de pogingen tot redding tegen; de duisternis, de woeste zee, den hevigen storm, deden echter den belgischen kapitein niet aanzelen, zelfs met groot gevaar alle mogelijke middelen in te spannen om de ongelukkige schipbreukelingen te redden. Zoolang zulks mogelijk was hield men de pogingen vol; doch het was onmogelijk het in nood verkeerende vaarttuig te naderen of de drenkelingen eene touw toe te werpen.

Gansch ontmoedigd door het inspannen van nuttelooze pogingen, hernam de kapitein zijnen weg naar Oostende en liet het ongelukkige vaarttuig aan zijn lot over.

Kapitein Sesée denkt dat het zinkend schip een zwaar geladen hollandsch vaarttuig was.

Te Monte-Libretti.

In de *Bibliotheek voor Kristelijke Huisgezinnen*, uitgeaf H. Bogaerts, komt een verhaal voor, *Silvio* getiteld, eene historische novelle uit de dagen van Mentana. Ziehier hoe die novelle den dood van den Hollander de Jong vertelt, die de Garibaldisten daar met de kolf van het geweer doodsloeg, en de verheffing van den sergeant Bach, tot luitenant:

« ... Garibaldisten en zouaven werden in de poort tegen elkander gedrukt, zoodat het onmogelijk was van de gewone wapens gebruik te maken. Slechts de Hollander Pieter de Jong, eene reusachtige gestalte, wiens schouders zich boven aller hoofden verhieven, had twee handen vrij en liet den kolf zijns geweurs met vreeslijk geweld op de hoofden der Garibaldisten, die hem dicht omringden, nedervallen.

« Her- en derwaarts gedrongen stond hij haaldelijk alleen te midden zijner vijanden; nu en dan verscheen een zouavenkepi en dan kreeg hij voor een oogenblik lucht. Een ander maal grepen twee vuisten hem bij den keel en trachtten hem te

worgen, doch De Jong, zijn geweer kolf blijvende zwaaien, drukte zijne handen tot vuisten, zoodat men de beenderen hoorde kraken. Eindelijk werd hij tegen den muur van de poort gedrongen en hij voelde dat de kracht aan zijne handen begon te ontzinken. Nu trachtte hij zich een doortocht te banen om weer bij zijne kameraden te komen. Zijn uniform hing hem aan stukken van het lijf, zijne borst was opengekrabd en het bloed droop langs zijn sjerp. Maar het was hem niet mogelijk door den vijand te komen. Hij kon den storm, die meer en meer naar het stadje oprong, geen tegenstand bieden, en werd dus meegeslept en verder van de zijnen verwijderd. Maar nog streed hij ofschoon ter dood toe uitgeput, den strijd der vertwijfeling. Tegen den muur geleund, stond hij daar, en hield de Garibaldisten op eenigen afstand van zich.

« Majoor, » riep Silvio te midden van het gevecht, « ik geloof dat Pieter de Jong daar staat. »
« Waarachtig hij is het, » riep Bach, » vooruit, kameraden, snellen wij hem ter hulp! »
« Bach stond aan het hoofd der eerste sekte, die zoo goed mogelijk vereenigd het stadje binnendrong. De strijd in de poort had reeds langer dan een uur geduurd, en om er in te komen moest men klauteren over hoopen lijken en stervenden.

« De Jong! De Jong! » riep Bach, » houd u goed. Bij deze bemoedigende woorden scheen den edelen jongeling een nieuw vuur door de aderen te stroomen. Zijne ietwat gebogen gestalte richtte zich in hare volle lengte op. « *Eviva Pio Nono!* » riep hij, en zwaaiende zijn geweer kolf nogmaals op de hoofden zijner vijanden. « Vooruit, vooruit, kameraden, laat den Hollander niet in den steek » riep de korporaal Collingridge, die zich mede onder de voorsten bevond. De zoonal Nougus, een geboren Marseillaan, brulde als een razende. Hij had geen vijand, met wien hij streed, maar stak steeds toe in den dichtsten hoop. De grijze uniform van Bach was rood van het bloed. Hij was geheel met bloed overgoten en bevond zich in een toestand van onbeschrijflijke woede. De Garibaldisten vochten met eene ongewone hardnekkigheid, alsof zij het er op hadden toegelegd in geen geval Pieter de Jong te laten ontkomen. Eindelijk was het den luitenant Guillemin gelukt in de voorste rij te komen en als een gemeen soldaat, hieuw hij er thans met den sabel op in.

« Ziet gij den Hollander nog, » vroeg Bach aan Silvio, die zich in zijne nabijheid bevond.

« Ja hij staat nog, » antwoordde Silvio.
« Vooruit, kameraden! » en met nieuwe woede ving het slaan, hakken, worgen aan.

« Hij valt! hij valt! » riep Silvio.

« Een ijzeliike kreet ontsnapte aan den mond van Bach, die met De Jong persoonlijk bevriend was. Hij draaide zijn geweer in de vuist om en sloeg den kolf een Garibaldist, die in zijne nabijheid stond, met zooveel geweld in het gezicht, dat het beneden kakebeen verbrijfeld werd en men de tanden des ongelukkig hooorde kraken.

« Geen pardon! » brulde Bach.

« Daar is hij weer! » riep Silvio. « Hij moet een slag op het hoofd ontvangen hebben, want zijn schedel is geheel met bloed bedekt. »

« Inderdaad had De Jong zich nog eenmaal opgericht, maar hij was niet meer in staat zijn geweer te zwaaien. Een kolslag had hem op het hoofd getroffen en duisternis begon zijne oogen te bedekken. Als hyena's wierpen de Garibaldisten zich op hem om den dood van zooveel der hunnen te wreken. « Leve de Paus! » riep hij nog eens met luide stem, en een oogenblik later werd hij ter aarde geslept en dood getrap. De Garibaldisten wierpen zich op hem en maakten zijn gelaat met hunne dolken schier geheel onkenbaar. Toen hij reeds dood was, doorboorden zij nog op vele plaatsen zijn lijf. Zulk een beestachtige woede voelden zij tegen een man, waarvan nog slechts een stoffelijk overschot was overgebleven.

« De Garibaldisten verlaten de stad

« Bij het vernemen dezer wonderbare tijding trok Bach onmiddellijk met zijne zestien mannen naar Monte Libretti. Daar deed hij den syndikus voor zich komen en vroeg hem of men onder de offers van dien nacht geene lijken gevonden had. De syndikus verhaalde dat men reeds een aantal gewonden had ontdekt en onder dak gebracht en dat zich onder deze ook vier zouaven bevonden. De majoor bevoel daarop dat de wijngaarden door burgers zouden onderzocht worden, om ook daar de gewonden hulp te brengen. Hij noodigde de burgers uit zooveel vijand als vriend zorgvuldig te verplegen en nam eindelijk met zijne uitgeputte manschappen den terugtocht aan.

« Te Monte Maggiore ontmoette hij pauselijke gendarmen, die de voorhoede vormden van het een uur later inrukkende, bataillon zouaven. Verspreide zouaven hadden het bericht van den strijd naar het dorpje gebracht en de burgemeester had een bodde te peerd naar Monte-Rotondo gezonden. De overste de Charette was daarop naar Monte-Libretti getrokken. Dit alles vernam Bach van de gendarmen en hij legde zich aan den ingang des dorps met zijne vermoeide schaar, tot zijne kameraden aankwamen. Toen het bataillon aanrukte, traden zij onder de wapens.

« Opschouder 't geweer! Presenteer 't geweer! » kommandeerde Bach en trad dan in eene militaire houding zoo afgemeten alsof hij op 't paradeplein stond naar zijn bataillons-kommandant. « Gisteren met 90 man uitgerukt, » verhaalde hij » gestoten op den vijand bij Monte-Libretti en met hen het

stadje binnengedrongen. De vijand werd tot in het midden van het stadje teruggeslagen en heeft in den loop van den nacht de plaats geruimd. Strijdbaar zijn nog een onderofficier en zestien manschappen. De officiers zijn dood, alle andere gewond of gesneveld. »

« Het is goed, luitenant Bach, » zegde Charette, driftig aan zijne baard trekkende, om de groote ontroering te verbergen, die volgens hem een kommandant nimmer mocht toonen, maar de keel werd hem als toegeschoerd en hij kon geen woord uitbrengen. Nadat hij zijne ontroering overmeesterd had, richtte hij zich in den zadel op en riep met luide stem:

« Bataillon, halt! »
« De geheele kolom stond stil.

« Het bataillon zal voor de zeventien helden van Monte-Libretti defileren. Over geweer! In orde van parade! Voorwaarts marsch! »
« De tamboers sloegen de Piusmarsch. De overste groette met zijn sabel de kleine heldenschaar en voerde naar het bataillon in parademarsch voorbij. Alle officieren begroeten de helden, die daarop in Monte Maggiore eenige uren nitrustten om hunne makkers naar Monte-Libretti te volgen.

« Toen Bach met zijne zestien man hier aankwam, toonde de overste de Charette hem eene depeche van het ministerie van oorlog, waarin hij tot luitenant benoemd werd. De nieuwe officier had niets laagstigers te doen dan den telegraafdraad in beslag te nemen en deze bracht aan zijne grijze ouders in den Rijnpalz het volgend bericht:

« Goed gezond en op het slagveld officier geworden. BACH! »

Op den markt van Tongeren van heden donderdag waren te koop gesteld 567 koeien, 43 kalveren, 183 schapen, 563 vette varkens en 1133 magere varkens.

BINNENLAND.

Men schrijft uit Lulk:

Het blad van de interestcoupons, dat gehecht is aan de obligatiën der leening van 7,200,000 fr. (1853) dezer stad, zal in mei aanstaande ten einde zijn. In plaats van de houders dezer obligatiën een nieuw couponsblad te geven, heeft het gemeentebestuur besloten, nieuwe titels te doen maken, die in verwisseling met de oude zullen afgeleverd worden. Bij die nieuwe titels zal een blad gevoegd zijn met 44 coupons, dit is te zeggen voor al den tijd, dat de aflossing der gezegde leening duren moet.

Verleden zondag nacht hebben beambten van den ijzeren weg op de rails, nabij de statie der Guillemins, te Lulk, het schrikkelijk verminkte lijf (het hoofd van den romp gescheiden) van eenen persoon tot hiertoe onbekend, gevonden. In de nabijheid der plaats, waar men den ongelukkige ontdekt heeft bestaat er een doorgang, dien hij heeft moeten doortrekken; waarschijnlijk dronken zijnde, zal hij den trein niet bemerkt hebben waaronder hij zoo schrikkelijk verpletterd is geworden.

Vrijdag laatst, rond half drij uren namiddag, wilde Reyniers, oud 37 jaren, wonende te Temeche bareelwachter op den spoorweg Mechelen-Sint-Nicolaas, bij het maderen van den trein over de baan loopen, toen hij door het stoomtuig werd vastgegrepen en op den slag gedood.

Denzelfde dag werd de genaemde K. van Landegem, spoorwischelaar-wachter op den spoorweg van Mechelen-Terneuzen, op eene machien willende springen die in gang was, gleed af en zijn linker been werd door de machien boven den voet vermorzeld.

Volgens een gerucht in Borinage in omloop, zouden de werklieden der mijn *Cacher-après*, in Levant du Flenu, zonder voorafgaande waarschuwing het werk gestaakt hebben. Zij klagen over vermindering van loon, maar de *Gazette de Mons* gelooft te weten, dat dit loon, welk van 3 fr. tot 5.50 bedraagt, grooter zou kunnen zijn, als de werklieden zelf meer werk wilden verrichten dan zij thans doen.

Men schrijft uit Antwerpen:

Reeds verscheidene malen heeft de tijgerin van onze Zoologie jongen geworpen, doch ieder keer, niettegenstaande alle mogelijke voorzorgen, werden de jongen door de moeder opgeslokt. Dezer dagen had deze laatste weer drie jongen. Men heeft door de ondervinding geleerd in onze Zoologie, dat men zich op hare moederliefde niet mocht vertrouwen, en de directeur, de heer Vekemans, had zich daarin niet misrekend. Reeds verliet de tijgerin hare kleinen, en men heeft van een geschikt oogenblik weten gebruik te maken, om ze uit het hok te halen, en ze bij eenen grooten hond te leggen, wiens kleinen men had weggenomen. Die eerste proef gelukte echter niet, en de jonge tijgers, zoo groot als katten, werden met eene ongelooftelijke zorg met den biberon opgebracht. Alle drie werden inderdaad van den dood gered. Reeds lagen zij verlaten en lijdend van koude in de hoeken van het hok, toen men ze aan de weinig liebheden moeder ontnam. Mocht die opkweeking gelukken, dan zou men nieuwe redenen hebben, de kweekerij in onze Zoologie te prijzen. Het geval is zeker buitengewoon.

Genezingen. — Te Kortrijk is eene wonderlijke verkregen genazing gebeurd, in de volgende omstandigheden:

Therese Verstraete, van Ingelmunster, is ziek geworden als zij 50 jaar oud was; zij heeft alsdan drie jaar lang te bedde gelegen en dikwijls in gevaar van sterven geweest.

Van het jaar 1869 tot in september 1874, lag zij onder de zorg van doctor Paret, van Ingelmunster. Zij viel van de eene kwalijke in de andere, schuimde, beet op hare tong, enz. Over jaren kon zij nog op krukken naar de kerk gaan, maar, sedert lang bleef zij te huis en lag meestendeels te bedde onder andere van februari laatst tot september, dat is den tijd van acht maanden, lijdende, gelijk eene martelaresse, al de zenuwkraken, die bekend zijn; daarbij had zij eenen lastigen snik, die tot twee maanden lang bleef aanhouden.

Alle middels zijn in het werk gelegd geweest, zegt doctor Paret, om die dochter te helpen, maar vruchteloos; zij was op het einde zoo « doorlegen », dat zij op hare knieën en ellebogen moest liggen om eenigszins te kunnen ruste vinden, zoodanig dat het vel van knieën en ellebogen eindelijk ook opengegaan en verankerd was.

't Is omtrent dien tijd, dat zij voor den tweede keer eene novene deed doen, in de kapel van Onze Lieve Vrouw van Lourdes, in 't Beggijnhof te Kortrijk.

Op den achtsten dag van de eerste novene had de snik schielijk opgehouden, op den tweeden dag van de tweede novene kreeg zij eene schrikkelijke vlage van zenuwkrankheid: men peisde dat ze dood was, waar ze lag.

Op den laatsten dag van de novene, krijgt zij wederom eenen geweldigen aanval, maar, een kwart nadien, gevoelt zij schielijk, door geheel haar lichaam, een gemak en een welzijn, dat onbeschrijflijk is; zij moest absoluut opstaan; zij vraagt hare schoenen die al lang verkocht waren; zij doet hare zusters schoenen aan en gaat over en weer in den huize alsof ze nooit ziek geweest was. Het vel aan hare knieën en aan hare ellebogen is geheel en gansch hersteld en ongeschonden; zij is al met eenen keer, zoo slink als eene jonkheid van 20 jaren.

Iedereen weet nu tot Ingelmunster dat Therese Verstraete, de beddegerige zieke van over vijf jaren, gaat, staat, eet, drinkt, werkt, ja tot vijf of zes uren verre duet te voet, zonder de minste vermoeidheid.

Doctor Paret, van Ingelmunster en doctor Roelands, van Meulebeke, getuigen alle twee, dat zij de zieke van over lang voor ongeenselijk aanzagen, en dat zij, al met eenen keer, en teenaemaal, genezen is.

« Wie heeft ze genezen? » vraagt doctor Paret, in eenen open brief door hem ondertekend, « wie heeft ze genezen en waarmede? Gij die alles nitlegt, legt mij dat uit! Ik voor mij, al ben ik ook van Thomas volk, ik buig mijn hoofd en ik geloof. Eere zij aan Hem, die komt helpen als er van de menschen geene hulp meer te verwachten is.

Politiek overzicht.

De algemeene vergadering der katholieken van Silezie heeft de volgende besluiten genomen: 1° De vergadering belijdt eene onverbreekbare trouw aan den Paus, als opperhoofd der algemeene Kerk, gevestigd door Christus, alsmede eene onschendbare onderdanigheid aan zijne onfeilbare leering in zake van geloof en zedeleer.

2° Zij verklaart, geenen bisschop te mogen of te kunnen erkennen, die niet in gemeenschap is met den apostolieken Stoel.

3° Zij verklaart, dat de uitzonderingswetten, tegen de bisschoppen en priesters uitgevaardigd, ook het katholieke volk op de smartelijke wijze hebben getroffen, en zij betreurt die wetten als noodlottig aan den vrede en den voorspoed des algemeenen Vaderlands.

4° In overweging nemende den geest, dien de nieuwe wetgeving op het onderwijs bezielt, wakkert de vergadering de katholieke ouders aan om hunne pogingen te verduubellen ten einde het katholieke geloof in 't heiligdom der familie te handhaven, en het werk der katholieke opvoedingsgenootschappen te ondersteunen.

5° De vergadering protesteert, in het belang van den godsdienst en het onderwijs, tegen de maatregelen, die de Poolse taal uit de katholieke scholen verbannen hebben.

6° Tegenover de demoralisatie, die het grootste deel der tegenwoordige drukpers kenschetst, verklaart de vergadering dat het de plicht van alle katholieken is, uit al hunne macht den invloed der bladen, vijandig aan de Kerk, te bevechten, en de verspreiding der goede boeken en katholieke dagbladen te bevoordeelen.

7° Tegenover de talrijke en machtige pogingen gedaan om het katholieke geloof te ondermijnen en om de openbare denkwijze in den waren zin der worsteling, tegen de Kerk en hare instellingen ondernemen, temisleiden, verklaart de vergadering dat het eene dringende noodzakelijkheid is, overal, waar het mogelijk is, katholieke volksvergaderingen te stichten.

8° De vergadering drukt hare oprechte genegenheid uit voor de behoeften en het lijden van een groot deel der werkende klas, onder stoffelijk, geestelijk en zedelijk opzicht.

Graaf d'Arnim is voorloopig in vrijheid gesteld voor gezondheids redenen en onder zware borgstelling.